

УДК 342.98(477)

DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2021.2.13>

ЄВГЕН ВАСИЛЬОВИЧ КОБКО,

кандидат юридичних наук, доцент,
Національна академія внутрішніх справ (м. Київ);

 <https://orcid.org/0000-0002-3121-0823>,
e-mail: evgeniykobko@gmail.com;

ВАСИЛЬ АНДРІЙОВИЧ КОБКО,

кандидат історичних наук, доцент,
Інститут державного управління та наукових
досліджень з цивільного захисту (м. Київ);

 <https://orcid.org/0000-0002-3586-8219>,
e-mail: vasilykobko@gmail.com

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Акцентовано увагу на актуальних заходах, спрямованих на підвищення рівня інформаційної безпеки України, які важко визнати об'єктивними, оскільки вони не враховують низку правових і організаційних проблем, що потребують оперативного вирішення, зокрема таких: 1) наявність розгалуженої нормативно-правової бази в інформаційній сфері взагалі і забезпечення економічної безпеки зокрема, яка потребує вдосконалення шляхом ухвалення Кодексу України про інформацію та інформаційні відносини, де окремий розділ необхідно присвятити питанням забезпечення інформаційної безпеки; 2) сучасні умови, в яких опинилась Україна, вимагають від уряду держави швидкого затвердження нової сучасної Стратегії інформаційної безпеки; 3) питання забезпечення тих чи інших аспектів інформаційної безпеки віднесені до завдань різних органів державної влади, що обумовлює необхідність створення відповідного координаційного органу зі спеціальними повноваженнями в цій сфері.

Ключові слова: інформаційна безпека, національна безпека, державна політика, публічна політика, правові засади, інформація.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Актуальні події останніх століть продемонстрували сучасному суспільству цінність і значення інформації. Сьогодні інформація використовується в різних діаметрально протилежних соціальних сферах, наприклад у сферах підприємництва та національної безпеки. У межах останньої збирання, систематизація, аналіз та інші засоби користування інформацією дозволяють не тільки виявити і попередити правопорушення, а й нейтралізувати суспільно небезпечні дії з боку інших держав, зокрема в умовах гібридної війни, на порозі якої опинилась Україна. Наразі для нашої держави важливо оперативно збудувати цілісну та надійну інформаційну сферу, захистити національні бази даних, а також не допустити інформаційних вкидань і атак. Підкреслимо, що інформація є одним зі зручних та ефективних засобів дестабілізації суспільства як усередині, так і ззовні. Поширення тієї чи іншої неправдивої інформації може викликати паніку серед населення та призвести до необду-

маних, а іноді й руйнівних дій з боку громадян, викликати недовіру до органів державної влади і глави держави. Поширення та використання у будь-який інший спосіб різних відомостей може становити не меншу суспільну небезпеку, ніж такі злочини, як убивство чи контрабанда.

Зважаючи на зазначене, одним з основних завдань держави в інформаційній сфері є безпековий аспект її функціонування, іншими словами забезпечення економічної безпеки держави, що об'єктивно не можливе без установлені цілеспрямованої державної стратегії в окресленому напрямі, тобто відповідної державної політики. Остання як чітке комплексне відображення спільних дій органів державної влади, місцевого самоврядування, а також інших фізичних і юридичних осіб повинна стати основою всестороннього забезпечення інформаційної безпеки. Зі свого боку, така державна політика ґрунтується на низці нормативно-правових актів, що регламентують процеси в межах інформаційної сфери, а отже, вона

нерозривно пов'язана з відповідними правовими актами, насамперед з їх змістом і якістю.

Стан дослідження проблеми

Державна політика, як і сфера інформаційної безпеки, є досить важливими соціальними сферами, що обумовлює систематичні дослідження в окреслених напрямках як у теорії державного управління (В. Д. Бакуменко, С. В. Балан, Т. М. Брус, К. О. Ващенко, О. В. Гомоляко, Ю. В. Ковбасюк, І. О. Кресіна, А. С. Матвієнко, П. І. Надолішній, Н. М. Оніщенко, Є. В. Перегуда, І. І. Петренко, О. Г. Пухкал, В. А. Ребкало, В. Є. Романов, О. М. Рудік, О. В. Скрипнюк, О. М. Стойко, Ю. П. Сурмін, В. В. Тертичка), так і у правовій доктрині (І. Р. Боднар, Н. М. Волощина, В. Д. Говловський, М. В. Гуцалюк, У. В. Ільницька, Р. А. Калюжний, О. М. Косоков, А. О. Сірик, В. С. Цимбалюк). Разом із тим, незважаючи на важливість державної політики у сфері забезпечення інформаційної безпеки України та нагальну необхідність вироблення нової стратегії, поза увагою вчених залишаються питання, пов'язані із сучасними проблемами та викликами, що стоять перед державою, а також дослідження і розробка пропозицій стосовно їх вирішення, зокрема у правовій площині.

Мета і завдання дослідження

Метою статті є дослідження актуальних проблем реалізації державної політики у сфері забезпечення інформаційної безпеки України. Для досягнення вказаної були вирішені такі *завдання*: визначити зміст понять «державна політика» й «інформаційна безпека»; проаналізувати нормативно-правові акти, що регулюють питання інформаційної безпеки; окреслити проблемні аспекти, пов'язані з розбудовою сталої державної політики в зазначеній сфері.

Наукова новизна дослідження

Публікація є комплексною роботою, в якій здійснено аналіз актуальних питань реалізації державної політики у сфері забезпечення інформаційної безпеки України, на підставі чого сформульовано можливі шляхи вдосконалення національного законодавства із зазначених питань.

Виклад основного матеріалу

Слід указати, що дослідження актуальних проблем реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки України не можливе без з'ясування змісту таких категорій, як «державна політика», «правове забез-

печення», «правові засади» й «інформаційна безпека». Причому щодо останньої важливо також з'ясувати її актуальний стан, зокрема стосовно об'єктивності правового регулювання.

Державна політика є однією з основних категорій, якими оперує теорія державного управління. Тому не дивно, що більшість наукових пошуків щодо змісту поняття «державна політика» здійснювалися саме в межах вказаної науки. Так, на думку В. Д. Бакуменко та П. І. Надолішнього, державна політика – це різноманітні дії держави, спрямовані на «визначення та досягнення соціально-значущих цілей розвитку суспільства чи його окремих сфер» [1, с. 35]. Схоже визначення надає і В. В. Тертичка: «... сукупність специфічних, неординарних дій, заходів та інститутів, за допомогою яких відбувається задоволення різноманітних інтересів диференційованого суспільства» [2, с. 133]. Деякі науковці (В. А. Ребкало, В. Є. Романов, О. М. Рудік, Т. М. Брус) акцентують увагу на тому, що такі дії державних інститутів, зокрема уряду як основного суб'єкта реалізації державної політики, повинні бути стабільними, цілеспрямованими й організованими [3, с. 12; 4, с. 6].

Існують також інші наукові погляди, відповідно до яких державна політика розуміється не як окремі дії чи діяльність органів державної влади, а як система, де такі дії є лише одним з її елементів. Наприклад, автори наукової праці, присвяченої дослідженню політики, права та влади в контексті трансформаційних процесів в Україні (І. О. Кресіна, А. С. Матвієнко, Н. М. Оніщенко та інші), зазначають, що державна політика являє собою «систему цілеспрямованих заходів, які ставлять за мету розв'язання тих чи інших суспільних проблем, задоволення суспільних інтересів, забезпечення стабільності конституційного, економічного, правового ладу країни» [5, с. 35]. Більш повно систему державної політики описує Ю. В. Ковбасюк: «... сукупність ціннісних цілей, державно-управлінських заходів, рішень і дій, порядок реалізації державно-політичних рішень (поставлених державною владою цілей) і системи державного управління розвитком країни» [6, с. 7].

Як убачається з наведеного вище, попри важливість категорії державної політики сучасною наукою не вироблено уніфікованого підходу до її розуміння, наслідком чого є виникнення різних дискусійних питань. На підтвердження зазначеного слід навести дискусію про співвідношення понять «державна політика» та «публічна політика», яка виникла внаслідок відсутності їх чіткої дефініції. Не

вдаючись до деталізації змісту наукових спорів щодо цього, зазначимо, що, на нашу думку, вказані поняття не можна вважати синонімами. Із цього приводу погоджуємося з поглядом О. Г. Пухкал: «Державна політика перестає бути державною як такою і набуває ознак публічності в тому розумінні, що держава визнається актором, що діє та вибудовує свою політику і здійснює управління в публічній сфері ... публічна політика є ширшим поняттям, оскільки вона охоплює не лише державну політику, а й політику, яку здійснюють (чи можуть здійснювати) недержавні організації, об'єднання державних і громадських органів або навіть приватні структури й агенції» [7, с. 107].

Зі свого боку, в межах цього дослідження державну політику доцільно розглядати не як комплекс дій, а як багатокомпонентну систему, що включає в себе «основні принципи, норми та діяльність зі здійснення державної влади» [8, с. 23]. Якщо розглядати державну політику в юридичній площині, то визначальне місце в такій системі відіграють правові норми. Причому йдеться про правові норми, які регламентують повноваження у сфері реалізації державної політики, в тому числі ті, що регламентують питання окремої сфери, яка зазнає реформ. У такому контексті надалі необхідно визначити зміст поняття «правове забезпечення» та роль його правових засад у втіленні державної політики.

Існує два найпоширеніші підходи до визначення поняття «правове забезпечення». Відповідно до першого підходу правове забезпечення визначається як «сукупність законів і підзаконних нормативних актів, які створюють правове поле для функціонування органів внутрішніх справ» [9, с. 591]. За умови застосування іншого підходу правове забезпечення розглядається через діяльність правового характеру, зокрема в енциклопедичному виданні вказана категорія визначається як «здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою упорядкування, закріплення, охорони й розвитку, а також вплив на поведінку та свідомість громадян шляхом проголошення їх прав і обов'язків, установа певних дозволів і заборон, затвердження певних правових актів тощо» [10, с. 369]. О. Є. Костюченко під правовим забезпеченням пропонує розуміти «безперервну діяльність суб'єктів права в межах їх компетенції зі створення правових умов усіма правовими засобами щодо закріплення, реалізації, гарантування, охорони й захисту прав і свобод осіб та їх груп» [11, с. 15]. На думку В. М. Соловійова, правове забез-

печення – це «діяльність держави й суспільства з підготовки й ухвалення нормативно-правових актів» [12, с. 29]. Наведені дефініції по-різному характеризують правове забезпечення, разом із тим основу останнього, беззаперечно, складають правові норми як провідний засіб регулювання. Саме за допомогою норм права встановлюється та втілюється більшість правових механізмів, які сприяють реалізації, охороні та захисту прав і свобод осіб, а також інтересів держави. Фактично норми права і є тими правовими засадами, що складають основу правового забезпечення функціонування тих чи інших сфер, процесів або інститутів.

Забігаючи наперед, відмітимо наявність достатньо розгалуженої національної бази інформаційного законодавства, але, приділяючи достатньо велику увагу інформаційним відносинам, законодавець фактично нівелює поняття «інформаційна безпека», оскільки, по-перше, відсутнє легальне визначення цього терміна, а, по-друге, чинна Доктрина інформаційної безпеки, затверджена Указом Президента України від 25 лютого 2017 р. № 47/2017¹, була ухвалена п'ять років тому й об'єктивно може вважатися застарілою. Зауважимо, що наразі існує проєкт нової Стратегії інформаційної безпеки до 2026 року², який до сьогодні не затверджено.

У сучасному законодавстві загальне поняття «інформаційна безпека» можна знайти лише в Угоді про вільний доступ і порядок обміну відкритою науково-технічною інформацією держав – учасниць СНД від 11 вересня 1998 р., де воно визначено як «стан захищеності інформаційного середовища суспільства, що забезпечує її формування, використання і розвиток інтересів громадян, суспільства, держави»³.

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України»: Указ Президента України від 25.02.2017 № 47/2017 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/47/2017> (дата звернення: 20.05.2021).

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про Стратегію інформаційної безпеки»: Проєкт Указу Президента України // Міністерство культури та інформаційної політики України: офіц. сайт. URL: <https://mkp.gov.ua/files/pdf/45698712365.pdf> (дата звернення: 20.05.2021).

³ Угода про вільний доступ і порядок обміну відкритою науково-технічною інформацією держав – учасниць СНД: від 11.09.1998 // БД

Більш детальні визначення знаходимо у правовій доктрині, зокрема Р. А. Калюжний розглядає інформаційну безпеку як «вид суспільних інформаційних правовідносин стосовно створення, підтримки, охорони та захисту бажаних для людини, суспільства і держави безпечних умов життєдіяльності, спеціальних правовідносин, які пов'язані зі створенням, зберіганням, поширенням і використанням інформації» [13, с. 18]. На думку Н. М. Волошиної, під інформаційною безпекою необхідно розуміти «захищеність установлених законодавчо інформаційних процесів у державі, що забезпечують гарантовані Конституцією України умови розвитку людини, суспільства, яке забезпечує її використання і розвиток на користь громадян, організацій, держави» [14, с. 56]. У. В. Ільницька у власній науковій праці, присвяченій сучасним викликам і загрозам інформаційній безпеці та механізму протидії негативним інформаційно-психологічним впливам, наводить таку дефініцію: «Інформаційна безпека – це стан захищеності життєво важливих інтересів особистості, суспільства і держави, за якого зводиться до мінімуму завдання збитків через неповноту, невчасність і недостовірність інформації, негативний інформаційний вплив, негативні наслідки функціонування інформаційних технологій, а також через несанкціоноване поширення інформації» [15, с. 28].

Такі визначення дають можливість сформулювати уявлення про інформаційну безпеку як стан абсолютної захищеності інформаційного простору держави та його стійкість до різних інформаційних загроз. Як справедливо зауважує І. Р. Боднар, «головна інформаційна загроза національній безпеці – це загроза впливу іншої сторони на інформаційну інфраструктуру країни, інформаційні ресурси, на суспільство, свідомість, підсвідомість особистості, з метою нав'язати державі бажану (для іншої сторони) систему цінностей, поглядів, інтересів і рішень у життєво важливих сферах суспільної й державної діяльності, керувати їхньою поведінкою і розвитком у бажаному для іншої сторони напрямку. Власне, це є загрозою суверенітету України в життєво важливих сферах суспільної й державної діяльності, що реалізовується на інформаційному рівні» [16, с. 69].

На увагу також заслуговують результати дослідження О. М. Косогова й А. О. Сірика щодо завдань захисту національного інформаційно-

го простору за досвідом ведення гібридної війни, де серед ключових негативних факторів, що справляють руйнівний вплив на інформаційний простір України, науковці називають такі: «1) постійні втрати серед особового складу (загиблі, полонені, поранені), які ведуть до формування недовіри до українського військово-політичного керівництва, що нібито не здатне контролювати ситуацію, яка склалася в Україні; 2) недосконала національна система інформаційної безпеки сприяє зниженню рівня патріотизму; 3) активність зовнішніх інформаційних заходів з боку РФ впливає на формування твердження про прийнятність для України федеративного устрою держави та завершення бойових дій на Сході України на умовах кремлівського режиму» [17, с. 39]. Інформаційну безпеку можна визначити як складне, комплексне поняття, що позначає рівень захищеності інформаційних процесів у державі. Попри те, що така діяльність потребує здійснення різноманітних заходів правового та організаційного характеру, можна говорити, що правове забезпечення цієї сфери та втілення відповідної державної політики не можливе без ґрунтовної нормативно-правової бази.

Таким чином, визначення сутності категорії «державна політика», встановлення зв'язків між термінами «правове забезпечення» та «правові засади», а також з'ясування юридичної природи поняття «інформаційна безпека» дозволяють визначити систему правових засад державної політики у сфері забезпечення інформаційної безпеки України. Система – це логічне впорядковане розташування окремих складових елементів, а тому під час визначення вказаних правових засад пропонуємо взяти за основу класифікацію нормативно-правових актів за юридичною силою, запропоновану О. Ф. Скакун [18, с. 365], екстраполюючи її на сферу забезпечення економічної безпеки держави, можна запропонувати таку її систему.

1. Конституція України (статті 17, 31, 32, 34, 50).

2. Міжнародні документи, закони, ратифіковані Верховною Радою України (наприклад ст. 18 Загальної декларації прав людини 1948 р., Декларація принципів «Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання у новому тисячолітті» 2003 р., Резолюція 60/45, прийнята Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй, «Досягнення у галузі інформатизації та телекомунікацій в контексті міжнародної безпеки» 2005 р.).

3. Кодифіковані закони (Кримінальний кодекс України та Кодекс України про адміністративні правопорушення в частині закріплення

«Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_889 (дата звернення: 20.05.2021).

окремих статей, що передбачають настання юридичної відповідальності за вчинення правопорушень у сфері інформації, наприклад ст. 111 («Державна зрада») та ст. 94-1 («Відмова від надання чи несвоєчасне надання екологічної інформації») відповідно).

4. Ординарні закони (яких сьогодні налічується більше ста, серед них основними є закони України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про державну таємницю», «Про захист персональних даних» тощо).

5. Постанови Верховної Ради України (близько трьохсот правових актів, серед яких слід виокремити: Проведення парламентських слухань щодо проблем інформаційної діяльності, свободи слова, дотримання законності та стану інформаційної безпеки України, затверджене Постановою Верховної Ради України від 19 жовтня 2000 р. № 2039-III, Підсумки парламентських слухань «Проблеми інформаційної діяльності, свободи слова, дотримання законності та стану інформаційної безпеки України», затверджені Постановою Верховної Ради України від 7 червня 2001 р. № 2498-III).

6. Укази Президента України (існує більше двохсот таких чинних нормативно-правових актів, зокрема: Доктрина інформаційної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 25 лютого 2017 р. № 47/2017, Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року «Щодо окремих заходів із забезпечення інформаційної безпеки», затверджене Указом Президента України від 18 травня 2021 р. № 198/2021).

7. Постанови Кабінету Міністрів України (чинна нормативно-правова база включає в себе понад п'ятсот таких документів, наприклад Угоду між Кабінетом Міністрів України та Урядом Румунії про оперативне сповіщення про ядерні аварії та обмін інформацією в галузі ядерної та радіаційної безпеки, затверджену Постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2005 р. № 978).

8. Накази, розпорядження, рішення міністерств, інших центральних органів виконавчої влади (їх налічується понад трьохсот, зокрема: Вимоги з безпеки та захисту інформації до кваліфікованих надавачів електронних довірчих послуг та їхніх відокремлених пунктів реєстрації, затверджені Наказом Адміністрації державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України від 14 травня 2020 р. № 269, Вимоги з ядерної та радіаційної безпеки до інформаційних та керуючих систем, важливих для безпеки атомних станцій, затвер-

джені Наказом Державної інспекції ядерного регулювання України від 25 листопада 2019 р. № 508).

Висновки

Підсумовуючи, необхідно акцентувати увагу на тому, що наша держава сьогодні усвідомлює важливість забезпечення інформаційної безпеки в межах своєї території та робить низку достатньо важливих кроків у цьому напрямі, як-от розроблення нової Стратегії інформаційної безпеки. Разом із тим такі кроки важко визнати об'єктивними, оскільки вони не враховують низку правових і організаційних проблем, які потребують оперативного вирішення. На нашу думку, до вказаних проблем необхідно віднести такі.

По-перше, наявність розгалуженої нормативно-правової бази в інформаційній сфері взагалі та забезпеченні економічної безпеки зокрема. Велика кількість різних за змістом і суттю законів і підзаконних правових актів суттєво ускладнюють вироблення комплексних заходів щодо забезпечення інформаційної безпеки України, а тому потребують вдосконалення. Останнє можна реалізувати шляхом проведення кодифікації відповідних нормативно-правових актів та ухвалення Кодексу України про інформацію та інформаційні відносини, де окремий розділ присвятити питанням забезпечення інформаційної безпеки.

По-друге, сучасні умови, в яких опинилась Україна, вимагають від уряду держави швидкого ухвалення нової Стратегії інформаційної безпеки, яка відповідатиме реаліям сьогодення та міститиме низку заходів, спрямованих на підвищення рівня такої безпеки, оскільки остання, беззаперечно, є однією з важливих складових національної безпеки держави.

По-третє, питання забезпечення тих чи інших аспектів інформаційної безпеки віднесено до завдань різних органів державної влади (парламенту, уряду, органів виконавчої влади, правоохоронних органів тощо). Більше того, такі питання повинні вирішуватись і на локальних рівнях як юридичними, так і фізичними особами, в останньому випадку можна вести мову про особисту інформаційну безпеку кожної людини. Така множинність суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки та відмінність їх повноважень обумовлює необхідність створення відповідного координаційного органу зі спеціальними повноваженнями в названій сфері.

Необхідно зауважити, що запропоновані вище шляхи оптимізації правових засад державної політики у сфері забезпечення

інформаційної безпеки України не можуть бути вичерпними, адже об'єктивно безпека такої стратегічно важливої сфери не може бути забезпечена внаслідок реалізації невеликої кількості заходів правового й організаційного

характеру. Водночас ми переконані, що втілення вказаних кроків зможе підвищити рівень правового забезпечення інформаційної безпеки України.

Список бібліографічних посилань

1. Бакуменко В. Д., Надолішній П. І. Теоретичні та організаційні засади державного управління : навч. посіб. Київ : Міленіум, 2003. 256 с.
2. Тертичка В. В. Державна політика: аналіз та здійснення в Україні. Київ : Основи, 2002. 750 с.
3. Романов В. Є., Рудік О. М., Брус Т. М. Державна політика: аналіз та механізми її впровадження. Дніпропетровськ : ДРІДУ НАДУ, 2003. 72 с.
4. Ребкало В. А., Тертичка В. В. Державна політика: аналіз та впровадження в Україні. Київ : УАДУ, 2002. 80 с.
5. Політика, право і влада в контексті трансформаційних процесів в Україні: до 15-ї річниці незалежності України / І. О. Кресіна, А. С. Матвієнко, Н. М. Оніщенко та ін. Київ : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2006. 304 с.
6. Державна політика : підручник / К. О. Ващенко, Ю. П. Сурмін та ін. ; за заг. ред Ю. В. Ковбасюка. Київ : НАДУ, 2014. 448 с.
7. Пухкал О. Г., Гомоляко О. В. Публічна та державна політика: єдність та відмінності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 24. С. 106–112.
8. Петренко І. І. Сутність державної політики та державних цільових програм. *Віче*. 2011. № 10. С. 23–25.
9. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / за ред. Ю. Ф. Кравченка. Київ : Нац. акад. внутр. справ України, 1999. 354 с.
10. Гіжевський В. К., Головченко В. В., Ковальський В. С. Популярна юридична енциклопедія. Київ : Юрінком Інтер, 2003. 528 с.
11. Костюченко О. Є. Визначення поняття «правове забезпечення». *Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України*. 2015. № 1 (68). С. 11–16.
12. Соловійов В. М. Поняття і сутність правового регулювання державного управління України. *Університетські наукові записки*. 2007. № 3 (23). С. 27–33.
13. Калюжний Р. А., Говловський В. Д., Цимбалюк В. С., Гуцалюк М. В. Питання концепції реформування інформаційного законодавства України. *Правове, нормативне та метрологічне забезпечення системи захисту інформації в Україні*. 2000. № 1. С. 17–21.
14. Волошина Н. М. Поняття «безпека інформації» та «інформаційна безпека» в сучасному науковому просторі. *Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони*. 2010. № 2. С. 53–56.
15. Ільницька У. В. Інформаційна безпека України: сучасні виклики, загрози та механізми протидії негативним інформаційно-психологічним впливам. *Humanitarian vision*. 2016. Т. 2, № 1. С. 27–32.
16. Боднар І. Р. Інформаційна безпека як основа національної безпеки. *Mechanism of Economic Regulation*. 2014. № 1. С. 68–75.
17. Косошов О. М., Сірик А. О. Завдання захисту національного інформаційного простору за досвідом ведення гібридної війни РФ на Сході України. *Системи озброєння і військова техніка*. 2017. № 2. С. 38–41.
18. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підручник. Київ : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2010. 520 с.

Надійшла до редколегії 24.05.2021

КОБКО Е. В., КОБКО В. А. АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ РЕАЛИЗАЦИИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОЛИТИКИ В СФЕРЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ИНФОРМАЦИОННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Акцентируется внимание на актуальных мерах, направленных на повышение уровня информационной безопасности Украины, которые трудно признать объективными, поскольку они не учитывают ряд правовых и организационных проблем, требующих оперативного решения, в частности: 1) наличие разветвленной нормативно-правовой базы в информационной сфере вообще и обеспечении экономической безопасности в частности, которая нуждается в усовершенствовании путем принятия Кодекса Украины об информации и информационных отношениях, где отдельный раздел необходимо посвятить вопросам обеспечения информационной безопасности; 2) современные условия, в которых оказалась Украина, требуют от правительства государства быстрого принятия новой современной Стратегии информационной безопасности; 3) вопросы

обеспечения тех или иных аспектов информационной безопасности отнесены к задачам различных органов государственной власти, что обуславливает необходимость создания соответствующего координационного органа со специальными полномочиями в этой сфере.

Ключевые слова: информационная безопасность, национальная безопасность, государственная политика, публичная политика, правовые основы, информация.

КОВКО YE. V., КОВКО V. A. RELEVANT PROBLEMS OF IMPLEMENTING STATE POLICY IN THE FIELD OF ENSURING INFORMATION SECURITY OF UKRAINE

The emphasis has been placed on the fact that the state is currently aware of the importance of information security within its territory and takes a number of important steps in this direction, such as the development of a new Information Security Strategy. However, such steps are difficult to consider objective, since they do not take into account a number of legal and organizational problems that need to be addressed promptly. Such problems include the following. First of all, the existence of an extensive regulatory and legal base in the information sphere in general and ensuring economic security, in particular. A large number of laws and by-laws different in their content and essence significantly complicates the development of comprehensive measures to ensure information security of Ukraine, and therefore needs to be improved. The latter can be implemented by codifying the said regulatory and legal base and by adopting the Code of Ukraine on Information and Information Relations, where a separate Section will be focused on information security issues. Secondly, the current conditions, where Ukraine finds itself, require the government to quickly adopt a new modern Information Security Strategy, which will include a number of measures aimed at improving such security level, since the latter is undoubtedly one of the important components of national security. Thirdly, the issue of ensuring certain aspects of information security is attributed to the tasks of various state authorities (Parliament, Government, executive authorities, law enforcement agencies, etc.). Moreover, such issues should be addressed at the local level by both legal entities and individuals, in the latter case we can talk about the personal information security of each person. This multiplicity of subjects of information security and the difference in their powers necessitates the creation of an appropriate coordinating agency with special powers in the mentioned area.

Key words: information security, national security, state policy, public policy, legal principles, information.